

Arrest

nr. 117 118 van 17 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 november 2013.

Gelet op de beschikking van 26 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN TILBORG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ECHATTI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.3 Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van bevelen om het grondgebied te verlaten. De bevelen om het grondgebied te verlaten van 13 december 2011 en 19 februari 2013 zijn genomen in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder, wat tevens niet wordt betwist door de verzoekende partij, dat voormeld bevel van 13 december 2011 niet werd aangevochten, het beroep tegen het bevel van 19 februari 2013 werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 112 044 van 16 oktober 2013, en beide bevelen dienvolgens definitief zijn, zodat deze bevelen principieel uitvoerbaar zijn. De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van de thans bestreden beslissing.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij niet en levert voor haar geen nut op, omdat de verwerende partij de bevelen om het grondgebied te verlaten van 13 december 2011 en 19 februari 2013 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (*RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319*). Er dient dienvolgens te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen wettig belang heeft bij de vordering (*RvS 15 september 2003, nr. 122 790*). De verzoekende partij heeft geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

2.4 Er dient verder op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond werd megedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 4 november 2013 als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld:

“Het beroep is gericht tegen een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM betreft beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere bewering dat zij reeds meer dan 6 jaar in België verblijft en hier dus een nieuw leven heeft opgebouwd, en een verwijdering van het grondgebied tot de onmogelijkheid zou leiden op (sic) in België op behoorlijke wijze een nieuw leven op te bouwen. Dergelijke vage en loutere beweringen volstaan niet om de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk te maken.”

2.5 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 8 november 2013 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Ter terechtzitting van 17 december 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 4 november 2013 opgenomen grond, verwijst de verzoekende partij naar het verzoekschrift en benadrukt sinds 2006 in België te zijn en geen werk, familie en verblijfplaats te hebben in Pakistan.

De verwerende partij verwijst naar de nota met opmerkingen.

2.6 Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting, alwaar zij zich middels het verwijzen naar haar verzoekschrift opnieuw beroept op de omstandigheid dat zij - in het licht van artikel 8 van het EVRM - sinds 2006, hetzij reeds meer dan zes jaar, in België verblijft, kan geen afbreuk doen aan het hoger gestelde. In dit kader wordt in de eerste plaats verwezen naar hetgeen hieromtrent reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 4 november 2013 wordt gesteld en dient erop gewezen dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting, waarin zij overigens louter dit reeds aangehaalde element inzake haar verblijf in België herhaalt, geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot de middels het verwijzen naar haar verzoekschrift ter terechtzitting hernomen schending van artikel 8 van het EVRM, alsmede met betrekking tot voormeld ter terechtzitting aangehaald element, reeds in de beschikking van 4 november 2013 werd aangegeven.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting mede opsomt geen werk, noch familie en evenmin een verblijfplaats te hebben in Pakistan, kan slechts worden vastgesteld dat zij deze blote bewering niet staft met concrete elementen. Daar in voormelde beschikking van 4 november 2013 reeds werd gesteld dat “(...) *vage en loutere beweringen (niet) volstaan (...) om de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk te maken*”, maakt de verzoekende partij hierbij evenmin aannemelijk dat de beschikking onterecht zou zijn genomen. Hierbij dient eveneens opgemerkt dat de verzoekende partij deze elementen in haar verzoekschrift heeft aangebracht onder het kopje “*A. moeilijk te herstellen ernstig nadeel*”. Er dient op gewezen dat de verzoekende partij niet vermag het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over te laten uit haar uiteenzetting in het verzoekschrift de elementen met betrekking tot de constituenten van haar “middel” te distilleren. Overigens wordt benadrukt dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Voor het overige kan erop worden gewezen dat waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 17 december 2013 stelt te verwijzen naar haar verzoekschrift, het duidelijk is dat, indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar zich ter terechtzitting beperkt tot het loutere verwijzen naar haar verzoekschrift, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Zij gaat in het geheel niet in op het overige aspect van de beschikking, met name dat het beroep gericht is tegen een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten. Zodoende brengt zij dan ook geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting van 17 december 2013 op generlei wijze aantoonst dat zij, ondanks het feit dat haar reeds eerder, met name op 13 december 2011 en 19 februari 2013, bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis werden gebracht en deze bevelen definitief en uitvoerbaar zijn geworden, toch belang zou hebben bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET